

Con Người Có Ba Đầu

Nàng hỏi câu hơi...ngộ: "Người có mấy cái đầu?". Tôi nhắm mắt hơi lâu: "Ba cái đầu em ạ".

Nàng tròn hai mắt cá: "Ba cái đầu thiệt không?". Tôi hôn má nàng hồng: "Một cái đầu đây nhé!".

"Còn đâu hai cái nữa?". Tôi bảo: "Em ngồi đi!", tôi vén cái robe xòe, hôn nàng hai đầu gối...

Hai mắt nàng...trân trời, đẹp chưa hề đẹp hơn. Dĩ nhiên là tôi hôn ba cái đầu yêu quý!

Chuyện cũng hơn Thế Kỷ, nhiều khi cũng ngàn năm...Đêm nay, đêm trăng Rằm, tôi nhớ nàng chi lạ.

Tôi nhớ hai gò má của nàng...hai nụ hồng. Tôi nhớ xuống cặp chân của nàng...hai thương nhớ!

Ba cái đầu trắng tở, chừ em ngọn núi nào? Tình ơi tình chiêm bao! Em ơi em trong mộng!

Ba cái đầu, đầu sóng!

Ba ngọn núi, Ba Vì!

"Ba Vì Tây Lĩnh non xanh ngắt

Một dải Thu Giang nước vẫn đầy! (*)"

Thơ Tản Đà quá hay, người yêu tôi tuyệt đẹp. Vầng trăng Rằm...ôi Nguyệt! Em, ba đầu núi sông...

Đầu thứ nhất, sông Hồng, đầu thứ hai - sông Cửu, đầu thứ ba, Hương Thủy. Em-Là-Trọn-Quê-Hương!

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Tản Đà